

ner, og ikke blot paa Størrelsen af de direkte økonomiske Ydelser, men ogsaa paa, hvad det kostede at sende fuldtalige Delegationer til Møder.

Paa *Sovjetunionens* Vegne fastslog Udenrigsminister *Molotov* bl. a. — ligesom flere andre Talere — at de Forenede Nationer kun var paa første Trin af sin Virksomhed. Der har tydeligvis været væsentlige Brist i Organisationens Arbejde, som det imidlertid kun er af Interesse at faa klarlagt for at undgaa Gentagelser, og især er dette af Interesse med Hensyn til Sikkerhedsraadet, der daglig behandler Spørgsmaalene om Verdensfreden. Den russiske Udenrigsminister fandt, at Sikkerhedsraadet havde begaaet en stor Fejl, der kunde underminere dets Prestige, ved at afslaa at tage det iranske Spørgsmaal af Dagsordenen, efter at russiske Tropper havde rømmet Iran. Herved havde Raadet indtaget en ubeføjet og aabenlys uvenlig Holdning overfor *Sovjetunionen*. Det vilde være naturligt, om de Forenede Nationer traadte i venskabelig Forbindelse med Verdensfagforbundet, der omfattede adskillige Millioner Arbejdere i forskellige Lande, og særlig vilde dette være af Betydning for det økonomiske og sociale Raad, der ikke vil have Held med sit Arbejde, med mindre det har Støtte fra saadanne demokratiske Organisationer som dette Forbund. I Virkeligheden forholder det sig saaledes, at Verdensfagforbundet hidtil ikke har deltaget i det økonomiske og sociale Raads daglige Virksomhed. Det er urimeligt at se, at denne Sammenslutning kun har faaet tilstaaet de samme Vilkaar med Hensyn til sin Repræsentation i Raadet som andre Organisationer af meget mindre Betydning.

De Forenede Nationers Prestige undermineres ved, at det endnu ikke er lykkedes at skabe et Formynderskabssystem, og det er endvidere meget uheldigt, at Sikkerhedsraadet ikke har drøftet et af *Sovjetunionen* i August 1946 fremsat Forslag, der indeholdt Krav om Oplys-

ninger om paa hvilke Omraader, og i hvor stort Antal Medlemmer af de Forenede Nationer havde Tropper stationerede den 1. August 1946. Tilstedeværelsen af saadanne væbnede Styrker paa Omraader, der ikke tidligere har været fjendtlige, giver Anledning til alvorlig Uro blandt Befolkningerne og Verdensopinionen.

Den russiske Delegerede omtalte dernæst de Planer vedrørende Atomenergien, der hidtil var fremsat: de Forenede Staters Forslag (»Baruch-Planen«) og *Sovjetunionens*. De Forenede Staters Forslag er baseret paa Ønsket om at sikre de Forenede Stater Eneret til Besiddelsen af Atombomben, samtidig med at det kræver hurtigst mulig Oprettelse af Kontrol over Atomenergien i alle Lande. Denne Kontrol fremtræder i det ydre med et internationalt Skær, men forsøger i Virkeligheden i en tilsløret Form at beskytte de Forenede Staters monopolistiske Besiddelse, og et saadant Forslag kan derfor ikke antages. Desuden kan Videnskabsmænd Verden over ikke sættes under Laas og Lukke, saa at Hemmeligheden vedblivende kan bevares.

Sovjetunionen regner i sin fremtidige Politik ikke med Atombomben, og der bør snarest vedtages en international Overenskomst, der forbyder Fremstillingen og Brugen af Atomvaaben; thi kun derved skabes gunstige Betingelser for en fri og frugtbar Undersøgelse vedrørende Oprettelsen af Kontrol med Atomenergien Verden over.

Sluttelig fremsatte *Molotov* det Forslag til en almindelig Nedrustning, der omtales nedenfor under Afsnit IX. 5, Sp. 2849.

Saudi Arabiens Delegerede bemærkede, at Folkeforbundet slog Fejl, fordi de Forenede Stater ikke deltog, og fordi de andre Medlemsstater ikke var tilstrækkeligt ivrige efter fremme dets Formaa. De Forenede Nationer har alle Muligheder for Succes, hvis alle Kræfter bestræber sig for at drage de bedste Erfa-